ים:

שים הנרוק יוכיח שמצטרף לארבעים סאה סים הנרוק

והטובל בו לא עלתה לו טבילה: בותני"

העושה סוכתו כמין צריף או שסמכה לכותל י

ר' אליעזר "פוסל מפני שאין לה גג וחכמים

מכשירין: גמ' תנא ימודה ר' אליעזר ישאם

הגביהה מן הקרקע מפח או שהפליגה מן

הכותל מפח שהיא כשרה מאי מעמייהו

דרבנן שיפועי אהלים כאהלים דמו אביי

אשכחיה לרב יוסף דקא גני בכילת חתנים

בסוכה ∘אמר ליה כמאן ∞כר' אליעזר שבקת

רבנן ועבדת כר' אליעזר אמר ליה ברייתא

איפכא תני ר' אליעזר מכשיר וחכמים פוסלין

שבקת מתניתין ועבדת כברייתא אמר ליה

מתניתין יחידאה היא דתניא העושה סוכתו

כמין צריף או שסמכה לכותל רבי נתן אומר

רבי אליעזר פוסל מפני שאין לה גג וחכמים מכשירין: **בותני'** מחצלת קנים גדולה עשאה לשכיבה מקבלת מומאה יואין

מסככין בה לסיכוך מסככין בה ואינה

מקבלת מומאה רבי אליעזר אומר אחת

קטנה ואחת גדולה עשאה לשכיבה מקבלת

מומאה ואין מסככין בה לסיכוך מסככין בה ואינה מקבלת מומאה: גמ' הא גופה קשיא

אמרת עשאה לשכיבה מקבלת מומאה ואין

מסככין בה מעמא דעשאה לשכיבה הא

םתמא לסיכוך והדר תני לסיכוך מסככין בה

ואינה מקבלת מומאה מעמא דעשאה לסיכוך

הא סתמא לשכיבה הא לא קשיא כאן

בגדולה כאן בקטנה יי(בשלמא לרבנן לא

קשיא אלא לרבי אליעזר קשיא דתנן) רבי

אליעזר אומר אחת קמנה ואחת גדולה עשאה

לשכיבה מקבלת מומאה ואין מסככין בה

מעמא דעשאה לשכיבה הא סתמא לסיכוך

אימא סיפא עשאה לסיכוך מסככין בה ואינה

מקבלת מומאה מעמא דעשאה לסיכוך הא

םתמא לשכיבה אלא אמר רבא הבגדולה כ"ע

לא פליגי דסתמא לסיכוך כי פליגי בקטנה

תנא קמא סבר סתם קטנה לשכיבה ורבי

אליעזר סבר סתם קטנה גמי לסיכוך

ו:, ג) [מוספת' פ"ל ה"ו],

ד) ושבת קלח:ן, ה) ווע׳

תוס' שבת קמג: ד"ה ור' יוחנן], ו) רש"ל מ"ז

וגורם אימא סיפא. ז) י"ג:

בדפרים. ה) או

עשין מג טוש"ע א"ח סימן עבין מג טוט ע זו זו טימן מרלא סעיף י: קבא ג מיי׳ פכ״ה מהל׳ כלים הלכה יג: קבב ד ה מיי' פי מהל' סוכה הל'

מוסף רש"י

סמג עשיו מג טוש"ע א"ח מי׳ תרכט סעיף ו:

העושה סוכתו כמיז צריף. גגה ודפנותיה בחין כאחד כעין כוורת, שחין גג ניכר לבד והדפנות לבד. או קנים ארוכים וסמך ראשו אחד מוטה על הכוחל הכותל וראשו אחד מוטה על הארץ, דגגה ודופנה אחד, שאיו לה גג ואיו נאה ל**דירה** (לעיל ז:).

רבינו חננאל ואמרינן טיט הנדוק יוכיח ראמוינן טיט הנוזק יוכית כו', טיט דק הניצוק כמו מים עבים, כדתנן . מקוה שיש בו מ' סאה מים וטיט, ר' אליעזר אומר מטבילין במים ולא . בטיט. ר' יהושע אומר במים ובטיט. באיזה טיט מטבילין, בטיט שהמים צפין על גביו, אם היו מצד אחד, מודה ר' יהושע שמטבלין במים ואיז מטבליז בטיט. באיזה . טיט אמרו בטיט שהקנה יורד מאליו דברי ר' מאיר, ר' יהודה אומר שאין קנה מידה עומד כו'. מתני' העושה סוכתו כמין . צריף. פי' צריף, כגון . הבונה רחב מלמטה ומיצר ועולה עד כאצבע, נמצא הבניז צר מלמעלה ומשפע י הסוכה צדו אחד למעלה ובשתיהן בעשויה כמין צריף ובסמוכה (לגג) לכותל אין לה גג. ואף על . גב דבמתניתין ר' אליעזר פוסל בהני תרתי אבל רבנן פליגי עליה, ואמרינן מאי טעמא דרבנן, ואמרינן שיפועי אהלים כאהלים התני לה. ויחידאה היא . ולא משגחינן ביה. וקיימא בסוכה העשויה כמין צריף ובסוכה שצידה אחת למעלה ואחרת בקרקע, פסולה ונ"א: פסוליז]. וכז יוסף בכילת חתנים. אין לה גג אינה אהל, לפיכך אינה ת או מה אחד, דכ כן א מה חשובה כסוכה בתוך סוכה לפסול הסוכה. **ירושלמי**

מים הגרוק יוביה. פירש בקונטרס כדתנן במסכת מקואות (פ״ו מ״ה) ואלו מעלין ולא פוסלין השלג והברד והכפור והגליד והמלח וטיט הנרוק ומעלין היינו משלימין אבל בפני עלמו לא וקשה דמה יוכיח הוא זה דאויר נמי בפני עלמו לא ואין זה יוכיח דטיט

הנרוק בשעה שהוא משלים חזי לטבילה ולא דמי לאויר דאין ישנים תחתיו אפילו בשעה שהוא מלטרף ונראה דטיט הנרוק נמי אפילו בשעה שמלטרף אין מטבילין בו והכי תנן במסכת מקוחות פרק שני (מ"י) מקוה שיש בו ארבעים סאה מים וטיט ר' אליעזר אומר מטבילין במים ואין מטבילין בטיט ר' יהושע אומר במים ובטיט באיזה טיט אמרו בטיט שהמים לפין על גביו ואם היו המים מלד אחד מודה רבי יהושע שמטבילין במים ואין מטבילין בטיט ואיזה טיט אמרו בטיט שהקנה יורד מאליו דברי ר' מאיר ר' יהודה אומר מקום שאין קנה המדה עומד אבא אליעזר בן דלעאי אומר מקום שהמשקולות יורדות ר"ח חומר היורד בפי החביות ר' שמעון אומר הנכנס בשפופרת הנוד רבי אלעזר בר לדוק אומר הנמדד בלוג ומיהו קשה דאמר ר"ל פרק ב' דובחים (דף כב.) כל המשלים למי מקוה משלים למי כיור ולרביעית אינו משלים ופריך למעוטי מאי אילימא למעוטי טיט הנרוק היכי דמי אי דאין פרה שוחה ושותה ממנו אפילו למקוה נמי אינו משלים והשתא אי איתא דטיט דפליגי ר' אליעזר ור' יהושע הוא טיט הנרוק היכי שביק כל הני שיעורי דר' מאיר ור' יהודה ואבא אליעזר וכולהו תנאי דמקואות ונהט שיעורל דפרה שוחה ושותה ממנו דלא תנן ושמא כל הנך שיעורי דהני תנאי בהכי תלי טעמייהו דמר סבר דבהאי שותה ובהאי אינה שותה ואין שייך לומר ניחזי אנן דאין כל הפרות שוות והא דמשמע בפרק כל הבשר (חולין דף קו. ושם) דמים שנפסלו משתיית בהמה טובל בהן כל גופו לא נפסלו מחמת טיט איירי אלא ממאים ומסריח ולא חזו לשתיית בהמה אבל אין טיט מעורב בהן ולכך כשרים לטבילה:

העושה סוכתו כמין צריף. נכי האי גוונא איירי דלאחר

שמשך השיפוע בגובה עשרה איכא עדיין במשך סוכה רוחב ז' דבענין

אחר לא מכשרי רבנן דהא בעינן גבוה עשרה במשך ז' בגובה י' ואפשר כשים שם משך ז' בגובה י' שאף תחת השיפוע שאין גבוה י' כשרה כיון שיש בה (ה) ד' ברוחב מידי דהוה אפסל שיולא מן הסוכה לרבה ורב יוסף דלעיל דמכשרי בקנים היולאים מלפני הסוכה: שאם הגביה מן הקרקע מפח. ועשה בנין זקוף טפח והושיב עליו ראשו של שיפוע למטה וכן הרחיק מן הכותל טפח

שעשה בסמוך לכותל סכך רחב טפח וסמך עליו רחש השיפוע

העליון ומחוך לשון הקונטרס משמע דאוחו טפח שהגביה 🌣 הרחיק אפילו הוא אויר כשרה דנחשבו כסחום מטעם לבוד דפירש הקונטרס אם הרחיק ראש הסמוך לכותל מן הכותל טפח והיתה סמוכה על יתידות וקצת משמע כן בירושלמי דגרסינן מודה רבי אליעזר לחכמים שאם היתה נתונה על ארבעה אבנים [14] או שאם היתה גבוהה מן הארץ פותח טפח כשרה:

לסיבוך מסכבין בה ואינה מקבלת שומאה. דכל היולא מן העץ אינו מטמא טומאת אהלים אלא פשחן "דילפינן ממשכן פרק דסתמא לשכיבה: אמר רבא בגדולה כולי עלמא לא פליגי דסתמא לסיכוך. ולסיכוך דקתני מתני' בין בסוף מילמיה דתנא קמא בין בר"א אסתמא קאי והכי קאמר עשאה לשכיבה בהדיא מקבלת טומאה ואין מסככין בה ואם אנו יכולין לומר בה שהוא לסיכוך והיכי דמי כגון דלא פריש מסככין בה ואינה מקבלת טומאה כך פירש בקונטרס ודוחק לפרש דלהכי שיירה תנא קמא לקטנה ולא מנייה משום דסבר גדולה דווקא הוא דאמרינן בה סתמא לסיכוך הא קטנה סתמא לשכיבה ואתא ר"א למימר קטנה כגדולה וקשיא דהשתא לא פליג ר"א אעיקר מילחיה דחנא קמא אלא אדיוקא ונראה לפרש דלא אתא רבא לשנויי אלא מילחיה דר"א אבל מילחיה דתנא המא לעולם כדשנינן ולסיכוך דקאמר ר"א היינו כדפירש בקונטרס אם יכול לומר שהיא לסיכוך כגון בסתם טהורה ומסככין בה:

טיט הנרוק יוכיח. שראוי להריקו מכלי אל כלי כגון שהוא רך: שמלטרף. להשלים שיעור מ' סחה: והטובל בו. במ' סחה שכולו טיט נרוק: לא עלתה לו טבילה. דהכי תנן במסכת מקוחות (פ"ז מ״מ) אלו מעלין ולא פוסלין השלג והברד והכפור והגליד והמלח וטיט

הנרוה. ומעלין היינו משלימין אשלומי אין בפני עלמו לא: בותבר' כמין לריף. כוך של ליידין שאורבין בה את העופות ועשוי ככוורת שמשפעת והולכת שגגו וקירותיו אחד: או שסמכה לכותל. הטה ראשי קנים על הכותל וראשו אחד על הארץ: לפי שחין לה גג. שחינו ניכר מהו גג ומהו כותל דאהל משופע לאו אהל הוא אלא אם כן יש בו טפח זקוף כדקתני בברייתה: גמ' שהם הגביהה מן הקרקע טפח. אתרוייהו קאי דאמרינן לבוד בזקיפה ויש שם טפח זקוף וניכר הלריף שהוא גג וכיון שיש בו שיעור אהל בזקיפה הוי אהל: או אם הרחיקה כו'. אסמכה על הכותל קאי אם הרחיק ראש הסמוך לכותל מכותל טפח והיתה סמוכה על יתידות אמרינן לבוד ממנה ולכותל בשוה ולא בשיפוע והוא הגג: שיפועי אהלים כאהלים. אע"פ שלא הגביה ולא הרחיקה כשרה: בכילת חתנים. לפי שאין לה גג טפח שוה לא חשיב אהל להפסיק: **כר' אליעור**. דאמר אהל משופע לאו אהל הוא: ברייתא **איפכא** מניא. מנאמי ברייתא ששנויה איפוך בשיטתן רבי אליעזר מכשיר וחכמים פוסלין לפי שאין לה גג: יחידתה הית. מתניתין דתני הכי ר' נתן קתני לה דהוא יחידאה אבל חכמים שבדורו היו חולקין עליו ואומרים רבי אליעזר מכשיר וחכמים פוסלין: בותבי' מחללם הנים.

קשה ואין נוחה למשכב: עשאה לשכיבה. הוחיל ויחדה לכך עשחה כלי ומקבלת טומאה ואין מסככין בה כו': לסיכוך כו' וחינה מקבלת טומאה. דלאו כלי הוא ובגמרא פריך סתמא אסתמא: רבי אליעור אומר כו'. בגמרא מפרש מאי קאמרי ומאי פלוגתייהו דהיכא דפריש בהדיא לשכיבה או לסיכוך ודאי אין חילוק בין גדולה לקטנה דהא פירש אלא קטנה נראית סתמא לשכיבה גדולה נרחית סתמא לסיכוך: גבז' כאן בגדולה כאן בקטנה. וסיפא לא דמי לרישא דסיפא הכי קאמר ואם קטנה היא ועשאה לסיכוך מסככין בה כו' הא סתמא לשכיבה: אימא סיפא

כו'. ודר' אליעזר ליכא לתרוני כדתנא קמא דהא אחת גדולה ואחת

קטנה קתני: אלא אמר רבא בגדולה כ"ע לא פליגי דסחמא לסיכוך. כלומר לא תשני רישא בגדולה וסיפא בקטנה ותרוייהו כדפריש" דאם

כן דרבי אליעזר לא מיתרצא אלא כל לסיכוך דקתני מתניתין בין

בסיפא דמילתיה דתנא קמא בין בדרבי אליעזר אסתמא קאי:

כל"ל, **ט**) [עי' תוי"ט], הגהות הב"ח תום' ד"ה העושה (**ה**) סוכתו וכו' שיש נה שבעה

ברוחב מידי דהוה:

גליון הש"ם גמרא א"ל כמאן כר"א שבקת רבנן. עיין סכת לף קמג ע"ב מוס' ד"ה ור' יוחנן הגירסת שלהם כאן א"ל שבקת רבנן. וס"ל להן מי ל שפקע לפק. זש ל דהא דאמרינן כר"א היינו דר"י השיב כר"א:

הגהות הגר"א [א] תוספות קד"ה שאם כו' אבנים והיתה גבוהה כו' כצ"ל:

רבינו חננאל (המשר) . מודה ר' אליעזר לחכמים שאם היתה נתונה על ד' אבנים או שהיתה גבוהה מן הארץ טפח כשרה. תנא העושה סוכתו (בבית) (כבית] יער הלבנון שבירושלים כשרה. למ נצרכה לר׳ אליעזר. מתני׳ מחצלת גדולה לשכיבה מקבלת טומאה ואין מסככין בה כו'. ואמרינן הא דגופא קשיא כו׳. ושנינן לא קשיא גדולה סתמא לסיכוך ואינה מקבלת טומאה, ואם פירש שעשייתה לשכיבה מקבלת טומאה קטנה סתמא פירש שעשייתה יאם. יאם לסיכוך מסככין בהן [נ״א: בה]. ואקשינן אי , אימא סיפא דר׳ אליעזר, אחת גדולה ואחת קטנה עשאה לשכיבה מקבלת טומאה, בשלמא גדולה פירש כי לשכיבה עשאה מקבלת טומאה, שמע כדאמרן, אלא קטנה קשיא דהא קתני קטנה עשאה , לשכיבה מקבלת טומאה שמע מינה הא סתמא לסיכוך ואת אמרת סתם קטנה לשכיבה. ומשני רבא בגדולה דברי הכל דסתמא [לסיכוך], כי פליגי בקטנה, תנא קמא סבר קטנה לשכיבה ור׳ אליעזר

סבר קטנה לסיכוד.